

> **Il·lustracions:** **Norman Sánchez** va estudiar il·lustració a l'Escola d'Arts Aplicades a la Llotja d'Avinyó, a Barcelona. Recenentment ha acabat els estudis universitaris de belles arts a la Facultat Sant Jordi, de Barcelona. Aquest aprenentatge s'ha complementat amb el programa d'intercanvi de la Unió Europea a Oplole, Polònia. Actualment treballa a Llagostera com a pintor i il·lustrador, i també imparteix classes a l'Escola Municipal d'Art. Ha viatjat per Malàisia, Índia, Japó, Canadà, Nicaragua... a la recerca de d'influències i imatges inspiradores.

—Això? És el noi de les pizzes. Tu has demanat una pizza?

Al voltant del cos estès del repartidor s'ha constel·lat tot l'arsenal que duia per lliurar, com si algú l'hagués sorprès per darrere i ho hagués deixat anar tot bruscament. Potser s'havia obert el cap amb el cantell d'alguna pedra de les que flanquegen el caminet que du fins a casa. Tant se val: com ha mort el noi que jeu al seu jardí els importa ben poc. Només veuen puntets de sang a la neu i el *pepperoni* i l'extra de formatge; tot de coses que no hi haurien de ser i que pertorben la bellesa del paisatge.

Primer pensen que podrien trucar a la policia o a algun veí d'aquests que sempre saben què fer a casa dels altres. Però després d'un d'aquells llargs silencis plens, matrimonials, decideixen fer una altra cosa. De manera que incorporen el mort com poden. Després, van untant-lo de neu, pressionant-la fortament contra el cos, compactant-la. Arrodoneixen les formes fins que oculten el difunt sota dues boles de neu, una de més petita al cim d'una altra de molt més grossa. Fet això, la Carmeta corre cap a dins de casa i en surt amb un barret i una bufanda, uns quants botons, una pastanaga i una escombra. Ho fan servir per guarnir les dues boles, que van prenent la forma d'una silueta entrançable i sinistra.

En acabat se'n tornen cap a dins de casa per descansar. No hi ha res que els relaxi tant com seure darrere la finestra i repassar que cada cosa sigui al seu lloc: el petit estany, els arbres de sinuoses branques, els nans — tots set—, i un ninot de neu que els dedica un gran somriure tot esperant la primavera.

Mar Bosch Oliveras.

Jordi Serra i Garrido (Palamós, 1967). Escriptor i professor de literatura i llengua catalanes. El 2011 va publicar la novel·la curta *Un monstre a l'orella*, escrita i il·lustrada per ell mateix. Més recentment ha publicat, amb l'Editorial Gregal, el recull de contes i relats *La cantonada i altres històries* (2013). També publica regularment al blog *Òlsmut* (jordiserraigarrido.wordpress.com).

La cabana

Amb prou feines dotze metres quadrats. Una sola cambra, tot encofnat aquí mateix. Arraconat a la paret, el llit, desfet de la nit anterior i l'altra, i l'altra encara, restes quasi sòlides del meu insomni escampades entremig dels llençols rebregats. Sota l'única finestra, condemnada pels finestrans travats de fa temps per manca d'ús, la cuina de dos fogons, amb gruixos de greix ennegrit, i al costat la pica, plena a vessar d'aigua bruta on s'estoven els plats dels últims deu àpats. L'aixeta ha deixat de degotar fa estona. Les canoades es deuen haver glaçat.

La manta arnada que em cobreix les espatlles deixa passar filagarses d'un fred amargós. M'assec a la cadira, vora la vella taula de fusta. Engrunes de pa i solitud entaforades a les esclotxes. Les pampallugues de l'espelma maregen les ombres que dansen, vacil·lants, per tots els racons. Fixo els ulls a la porta. Segur que la neu ja deu estar començant a acumular-se al defora. Potser no podré obrir-la mai més. Aïllada. Una illa absurda enmig de mars de neu.

Al meu poble no nevava mai. Només una vegada, hi havia vist nevar. Jo era molt petita, però ho recordo bé. Recordo la visió, finestra enllà, d'una llosa igualadora que em negava totes les formes conegudes. La sensació d'ofec. Aquell dia no vaig voler sortir de casa. Pensava que quan trepitgés la màrfega vellutada alguna cosa m'enxarpria els peus des de sota i se m'enduria a un món gebrat on m'envoltarien tot de rostres d'ulls blavosos buits de mirada, que hauria de viure una mort eterna entre cases de gel sense obertures, amb jardins fets de caramells que no sabrien plorar.

La flama de l'espelma consumeix tímida una hora rere una altra. Em té els ulls presoners. L'única noció del temps. La neu ja deu haver cobert completament la porta, probablement la finestra i tot. Sento — físic, dens— el silenci que s'ensenyoreix de l'exterior. Tot el pes mut de la neu abraonant-se lent i constant contra les parets de la cabana, sepultant-me en un talús fet d'oblit blanc, on ningú no em sabria trobar. Si és que algú em volgués venir a trobar.

Creuo els braços damunt la taula i hi reposo el cap. La flama, cada cop més feble, em fa adéu amb un petarrelleig. Potser m'adormo.

...

Obro els ulls, inútils enmig de la foscor. No sé si és de dia o encara de nit. L'encarcament del coll em diu que han passat unes quantes hores. Busco a les palpentes la capsa de llumins. L'obro, en trec un i l'encenc. El ble jeu retut sobre les restes de l'espelma. Al meu darrere sento un respir lent, greu, com si algú agafés aire. Una bafarada d'alè gelat em mossega el clatell i apaga el llumí. Crec que era l'últim. No em giro. M'ajec de nou sobre la taula. Els meus dits topen amb els reguerots de cera endurida, i començo a gratar-los amb les ungles. D'aquí a una estona els ulls se m'acostumaran a la foscor.

Jordi Serra i Garrido.

Peren·neus

o també: **en·neu·morat**, poema **tonal** en quatre moviments

per a (i amb) l'Anna

I.

Si m'hipnotitzes, no hi ha **distància**.

Perplex, et veig entre els arbres **escultòrics** que la **voluptuosa voluptat** de desembre ha **despullat**, en el vol blanc, erràtic i **serè** de les grans aus **migratòries**, en els camps macerats per les **neus** segadores o en el paviment arcà de les ciutats humides que **trepitjo**, amb l'alegria d'haver-hi núvols.

Si m'hipnotitzes, no hi ha **distància**. **Només** un viatge tranquil, d'instants, amb **destinació** vers el millor dels **destins**.

